

Žalakevičius: tikiuosi, kompiuteris suges ir žmonės ims bendrauti gyvai

Publikuota: 2010 vasario 4d. 10:31 Autorius: Audrė Domeikaitė / 15min.lt

D.Matvejevo nuotr. / Julius Žalakevičius

Vieni šio aktoriaus veidą sieja su „Cezario grupe“, kiti jį galėjo sutikti Oskaro Koršunovo spektakliuose, televizijos žiūrovai tapatina su serialo „Nemylimi“ personažu Gvidu, o vaikams gatvėje jis – Kryžmantas iš humoro laidos „Oplia“. Šį šeštadienį, vasario 6-ąją, žiūrovai aktorių Julijų Žalakevičių gali išvysti Menų spaustuvės scenoje, kur jis vaidins Cezario Graužinio spektaklyje „Pasikėsinimai“.

– Spektaklis „Pasikėsinimai“ anonsuojamas kaip vaizduotės teatro dramaturginis eksperimentas, kurio tema – šiuolaikinės komunikacijos katastrofa...

– Taip, kiekvieno žiūrovo vaizduotė lems, ką jis spektaklyje pamatys ir supras. Visi herojai čia skirtingai kalba apie kažkokią Anę, kuri gali būti ir reklama, ir realus žmogus, tačiau niekam neaišku, kas ji iš tiesų yra. Personažai vienas kitam padeda kurti istoriją, kol galiausiai visų jų mikroschemos perkaista...

Tas kūrimas, kalbėjimas – kaip turi pradžią, taip turi ir pabaigą. Jeigu tu per daug užsikursi savyje, paskui ta realybė gali atrodyti per daug pavojinga ir baisi.

– **Jūs asmeniškai tiesioginės komunikacijos trūkumą jaučiate?**

– Tikiuosi, kad kada nors kompiuteris suges ir žmonės pradės bendrauti ne tik internetinėje erdvėje, bet ir gyvai susitikę ar ranka parašydami laišką. Kaip kas nori, taip tas bendrauja. Žinoma, yra žmonių,

kurie sėdėdami vienas prieš kitą dar ir žinutes vienas kitam rašinėja, nes negali pasakyti tiesiai į akis. Bet tai atėjusios kartos problema, o aš – seno sukirpimo... Ne visiškai esu sugadintas. (Nusišypso.)

D.Matvejevo nuotr./Spektaklis „Pasikėsinimai“

– Šis spektaklis su pertraukomis vaidinamas jau penkerius metus – kaip jis keičiasi?

– Yra pora scenų, kurios buvo išimtos, nes tapo nebeaktualios. Seniau spektaklis buvo ilgesnis, jame buvo daugiau teksto, bet šiaip jis keičiasi kiekvieną dieną – svarbiausia, kad būtų išpasakota istorija.

– Kas jus, „Cezario grupės“ narius, laiko kartu?

– „Cezario grupė“ susikūrė jau seniai – ją sudaro šeši senbuviai, kurių pats seniausias – pats režisierius Cezaris Graužinis. Tačiau prie mūsų spektakliuose dažnai prisideda keli kiti aktoriai. Mus kartu laiko iššūkiai. Jeigu dirbi kartu ne vienus metus, iš kelių mirktelėjimų supranti, ką reikia daryti. Esame susigroję, susidirbę. Kiekvienas mūsų susitikimas – lyg senų draugų, su kuriais daug nueita ir kartu būti gera.

– Kuo jūs, jūsų nuomone, esate saviti Lietuvos teatro padangėje?

– Mes – geri žmonės. Bėgant metams, supranti, kad svarbiausia būti geru žmogumi, geru draugu, geru tėvui geru vyru, o tik paskui specialybės dalykai. Nereikia vaidinti, kad juokiesi, verki, gyveni – reikia tiesiog jausti ir suprasti, kad esi paprastas žmogus. Nes personažas, visų pirma esi žmogus.

– Koks yra tikrasis Julius Žalakevičius?

– Mėgstantis ramybę. Man nepatinka, kai aplinkui rėkauja ir vaidina, bet patinka, kai aplinkui žmonės, su kuriais įdomu bendrauti ir nereikia kalbėti apie darbą. Nemėgstu paskalų, kai žmonės bando ne juoktis kartu, bet pasišaipyti ar pasijuokti iš kito. Juk kartu galima juoktis iš bendros situacijos, kvailos padėties, absurdiškumo, neišvengiamumo nežeminant kito.

D.Matvejevo nuotr./Spektaklis „Pasikėsinimai“

– **Kurioje gyvenimo srityje jums svarbiausia save realizuoti?**

– Labiausiai save norėčiau realizuoti šeimoje. Darbas labai svarbu, bet pirmiausia yra šeima, žmonės, kurie supa kiekvieną gyvenimo dieną. Spektaklis ateina ir išeina, o artimi žmonės, tėvai, giminės lieka.

– **O televizija?**

– Seriale „Nemylimi“, kurio tęsinys pavadintas „Svetimi“, atlieku pikto, parsidavusio, korumpuoto policininko vaidmenį. Piktą vaidinti yra lengva. Atrodyti grėsmingai daug lengviau nei atrodyti juokingai.

Taip pat mes juokiname žmones laidoje „Oplia“ su Karoliu Sakalausku ir Vitalijumi Cololo. Vaikams, sutiktiems gatvėje, aš tas, kuris tik juokina, o vyresniems žmonėms, kurie mėgsta teatrą, esu teatro žmogus.

Man džiugu, kad manęs reikia ir ten, ir ten. Niekada žmogus nebus abejingas, jei matys, kad darbas atliekamas iš visos širdies. Jei būsi gyvas čia ir dabar, žiūrovas taps tapo draugu.